

sprog (*Socialministeren*: [Borgbjerg]: Det har altid været mit!). Det har altid været mit, siger den højtærede Socialminister. Og videre hedder det: „Det er Barbarers Kendemærke, at de griner, naar der gøres andre Fortræd, men de hylér, naar man rammer dem selv tilføjes der dem selv Smerte, hylér de op i vilden Sky, som om det er den blodigste Uret, maaske lige efter, at de selv har behandlet andre ilde. Det er Mangel paa Kultur, manglende Intelligens, manglende Moral“ (*Socialministeren*: [Borgbjerg]: Det er sande og gode Ord). Det er sande og gode Ord, som i denne Situation efter de flestes Opfattelse unægtelig vender deres Brod mod den højtærede Socialminister. Saaledes som han fremtræder, og navnlig som han ønsker at fremtræde, er som den strenge Vogter af Pressens høje Idealer, den ædle Forkæmper for Sandhed og for Ret, den, hvis Hænder var ubesmittede af Kapitalisternes Penge, Hykleriets Fjende, dets svorne Fjende. Har man ikke mange Gange hørt den højtærede Socialminister fra denne Talerstol hæve sig til uanedé Højder, naar han talte om Hykleriet, Sladderens Foragter — man kan tilføje: og dens Benytter. Korrupsionens aldrig hvilende Fjende, den højtærede Socialminister, denne Mand, hvis Motivens Renhed ingen kunde betvivle, den Mand, der aldrig søgte sit eget, men kun havde et eneste ophøjét Maal: at blive Samfundets Tjener — Socialminister, Samfundstjener, ikke Tjener for et Parti eller en Klasse, men for Samfundet, ikke dets Herre, ikke dets Hersker, men dets Tjener — denne Mand er det, der har udstedt denne anbefaling. Sandelig, en anbefaling fra en saadan Mand maatte fremtræde med megen Vægt. Nu har vi jo tilmed hørt, at denne Mand ikke blot er den ædle Mand, Idealisten, men han er den altid forsigtige tilbageholdne Mand, naar han udsteder en anbefaling. Enten har han kendt den paagældende for lidt, eller han har kendt ham for meget, altid forsigtig, altid tilbageholdende. Men her — her foreligger en anbefaling uden noget Forbehold, og den maatte da efter den Person, fra hvem den udgik, fremtræde med en ganske særlig Vægt.

Og til hvem var den rettet? den var rettet til den højtærede Udenrigsminister, som vil gaa over i Historien som den „disciplinerede“ Udenrigsminister, overfor hvem naturligvis disse Ord som kommandé fra en højt anset Partifælle — man kan vel sige fra Skudens næstkommanderende — maatte fremtræde med en særlig Vægt. Til hvad

anbefales der? Til en Stilling i Pressebureauet, det er det, der i første Række nævnes, det er dertil, at denne Mand er særlig kvalificeret. Og dertil giver den højtærede Socialminister ham sin „bedste Anbefaling“. Tænk nu, hvad en „bedste Anbefaling“, en saa omhyggeligt prøvet Anbefaling fra en saadan Mand er værd — den bedste Anbefaling til en Stilling i Pressebureauet eller til en anden Stilling i Udenrigstjenesten. Nu hører vi jo, at det, som den højtærede Socialminister har tænkt paa, egentlig var Buenos-Aires. Der er nu ikke noget Pressebureau, men der er jo andre Stillinger, formoder jeg. Altsaa til Buenos-Aires som Eksportvare var denne Mand i særlig Grad egnet.

Hvilke Krav maa saa naturligt stilles til de Folk, der gaar ind som Pressemænd i Udenrigsministeriets Stillinger? for det er en vigtig Tjeneste, Pressens Betydning anerkender vi alle. Det maa da i første Række være paalidelige Folk, Folk, som man kan stole paa, det maa være Folk, om hvis Ubestikkelighed der ingen Tvivl kan herske, Folk, som er egnet til at aftvinge de Folk, de kommer i Berøring med, Respekt. Og alt dette ved vi jo alle passer paa den anbefalede — aa, hvor det passer paa ham! Hvem er denne anbefalede Person? En gammel Medarbejder, en Mand, som den højtærede Socialminister har talt „fortroligt“ med og „livligt“ og „frimodigt“, og jeg ved ikke alt hvad — jeg har ikke den Evne som den højtærede Socialminister til at dyngé en hel Masse Adjektiver sammen, men i alt Fald, den højtærede Socialminister har gennem en Aarrække omgaaede denne Mand, kender ham nøje fra dette mangeaarige Samarbejde, han ved aldeles præcis, hvem det er, han har for sig i det Øjeblik, han anbefaler ham. Ogsaa dette maa jo give Anbefalingen en særlig Vægt, at den fremtræder fra en Mand, der har kendt og samarbejdet med den anbefalede gennem en lang Aarrække. Man har betroet ham vigtige Opgaver, verdenshistoriske Interviews, og man har betroet ham dette meget vigtige Arbejde ved „Social-Demokraten“, som bestaar i at beskæftige sig med „Affærerne“. Naar man ved, hvor sart den socialdemokratiske Næse er, hvor ilde Snavs lugter for en socialdemokratisk Næse, maa man i saa meget højere Grad beundre den Iver, hvormed de roder i det uden at tage Hensyn til deres egne Næseorganer. Dette meget vigtige Arbejde var altsaa betroet Hr. Marius Wulff. Nu hører vi, at han var en ganske habil Journalist, og vi hører den højtærede Socialminister sige, at han havde